

Egzamin
Prawo międzynarodowe publiczne
SSP II
1 września 2020 r.

Warunki egzaminu:

1. Czas na udzielenie odpowiedzi w ramach egzaminu – **24 h** (rozpoczęcie egzaminu: **1 września 2020 r., godz. 11.00**; przesłanie odpowiedzi: najpóźniej **2 września 2020 r., do godz. 10.59**).¹
2. Zadanie nr 1 – odpowiedź: maksymalnie 3 standardowe strony edytora Word; czcionka Times New Roman, 12, interlinia 1,5.
3. Zadanie nr 2 – odpowiedź: maksymalnie 1,5 standardowej strony edytora Word (52 wersy); czcionka Times New Roman, 12, interlinia 1,5.
4. Odpowiedzi należy przesłać w ramach jednego pliku (Word lub pdf). Odpowiedź na kolejne pytanie należy rozpocząć od nowej strony.
5. **Odpowiedzi należy przesłać na adres artur.kozlowski@uwr.edu.pl z wykorzystaniem poczty USOSmail. W tytule maila należy wpisać: Egzamin PMP 2020 II**
6. Warunkiem zdania egzaminu jest uzyskanie 60 punktów na 100 możliwych (z uwzględnieniem maksymalnie 20 punktów za ocenę z ćwiczeń).
7. Naruszenie wymogu samodzielnej pracy oraz plagiat oznaczają utratę terminu.
8. Poza limitem stron/wersów należy sporządzić notę bibliograficzną (listę wykorzystanych źródeł).

¹ Z uwzględnieniem informacji przesłanych w dniu 31 sierpnia 2020 r. za pośrednictwem USOSMail.

1. Państwo A sformułowało w trakcie negocjacji nad Konwencją w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturalnego i naturalnego (1972) (dalej jako Umowa) deklarację, z której wynikało, że wyrażenie „ochrona i konserwacja zasobów naturalnych” (art. 5 i 6) należy interpretować zgodnie z wewnętrznym ustawodawstwem, łącząc to pojęcie również z ograniczoną wycinką drzew dla celów komercyjnych, jeżeli jest to uzasadnione szczególnym interesem państwa.

Treść deklaracji została potwierdzona przez ambasadora państwa A przy UNESCO, który przedłożył ją pozostałym państwom negocjującym w momencie przyjmowania tekstu Umowy. Następnie została ona zatwierdzona (1973) przez ministra spraw zagranicznych państwa A (B.R.). Dopiero w 1995 r. Umowa została ratyfikowana przez prezydenta państwa A (A.B.). W tym samym roku dokument ratyfikacyjny został skierowany do UNESCO, depozytariusza przedmiotowej Umowy. Dwa lata później kolejne państwa negocjujące (C, D i E) wszczęły procedurę ratyfikacyjną Umowy zgodnie z jej postanowieniami. Jedynie w dokumencie ratyfikacyjnym państwa E znalazło się stwierdzenie, że państwo to sprzeciwia się zgłaszaniu do Umowy jakichkolwiek zastrzeżeń. Z kolei prezydent państwa D (P.B.) mimo uzyskania zgody własnego parlamentu na dokonanie ratyfikacji odmówił przygotowania odpowiedniego dokumentu i przekazania go depozytariuszowi. Szef rządu państwa D (A.K.) na konferencji prasowej złożył oświadczenie, że państwo to czuje się związane postanowieniami Umowy względem wszystkich pozostałych stron i będzie respektować prawa i obowiązki wypływające z traktatu. Wyraził też nadzieję na zmianę stanowiska przez prezydenta P.B.. Umowa weszła w życie w odniesieniu do państw C i E w roku 1998. Natomiast w odniesieniu do państwa D Umowa przekształciła swój status w roku 2004 po przesłaniu depozytariuszowi dokumentu ratyfikacyjnego, co było następstwem zmiany na stanowisku prezydenta państwa D.

W roku 2002 rząd państwa A wydał rozporządzenie, powołując się na uprawnienia przewidziane w krajowej ustawie oraz ogłoszony stan klęski żywiołowej. Za pośrednictwem uchwalonych przepisów niezwłocznie wdrożono plan ograniczonej wycinki drzew na obszarze stanowiącym część Puszczy X, wpisanej na Listę dziedzictwa światowego. W odpowiedzi organizacja pozarządowa „Zielony Świt” podjęła szereg działań, w następstwie których sąd państwa A w swym rozstrzygnięciu musiał odnieść się do kwestii stosowania postanowień Umowy w krajowym porządku prawnym państwa A. Sąd ostatniej instancji stanął na stanowisku, że tekst Umowy w języku państwa A nie daje podstaw do

bezpośredniego stosowania jej postanowień. Państwa C, D i E oprotowały wycinkę drzew i towarzyszącą jej wykładnię Umowy, a następnie powiadomiły o sytuacji Komitet Dziedzictwa Światowego oraz zagroziły postępowaniem sądowym przed Międzynarodowym Trybunałem Sprawiedliwości.

Państwa A, D i E w 1950 r. stały się stronami Układu generalnego. Stanowi on, że wszystkie spory prawne zaistniałe po wejściu traktatu w życie mogą być jednostronnie przekazywane do rozstrzygnięcia przez MTS, o ile uprzednio zostaną zastosowane dyplomatyczne sposoby ich rozwiązania. W następstwie własnego protestu państwo D zaproponowało wykorzystanie mediacji jako sposobu rozstrzygnięcia sporu dotyczącego stosowania Umowy. Państwo A przedłożyło z kolei propozycję powołania trybunału arbitrażowego. Krok ten napotkał jednak na opór ze strony państwa D, które na podstawie Układu generalnego wniosło w 2003 r. skargę do MTS, domagając się od państwa A zaprzestania naruszeń postanowień Umowy. Z kolei państwo E wbrew początkowym intencjom zainicjowało w 2004 r. postępowanie przed Stałym Trybunałem Arbitrażowym (STA), formułując skargę przedmiotowo tożsamą z roszczeniem państwa D skierowanym do MTS.

Przed MTS państwo A sformułowało zarzut braku jurysdykcji sądu. Alternatywnie, o ile MTS uznałby że ma w sprawie jurysdykcję, państwo A wniosło o uznanie skargi za niedopuszczalną z uwagi na brak przedmiotu sporu. MTS połączył wątki jurysdykcji oraz dopuszczalności. Z kolei w zaakceptowanym postępowaniu przed STA państwo A w pierwszej kolejności stwierdziło, że nie doszło do żadnego naruszenia postanowień Umowy, gdyż sądy krajowe prawidłowo odczytały treść poszczególnych przepisów Umowy z uwzględnieniem skutecznie zgłoszonego przez to państwo zastrzeżenia. [50 pkt]

Zarysuj kształt orzeczeń MTS i STA w części dotyczącej istoty rozstrzyganych sporów (sentencja wraz z uzasadnieniem) (1). Uwzględnij w ramach sędziowskiego wywodu ocenę prawidłowości kluczowych postaw oraz argumentacji państw A, D i E z uwzględnieniem wątku stosowania Umowy w prawie krajowym (2). Rzecz każdorazowo uzasadnij, odwołując się również do doktryny i orzecznictwa sądów międzynarodowych lub krajowych (3). Tylko państwo E jest związane od 1981 r. Konwencją wiedeńską o prawie traktatów (1969). Wszystkie państwa są od samego początku członkami ONZ. Ponadto państwa A, D i E są stronami Konwencji haskiej z 1907 r. (STA). W pozostałym zakresie wszystkie państwa są związane w odniesieniu do przedmiotu sporu odpowiednimi normami, regułami i zasadami powszechnego prawa międzynarodowego. Przepisy rangi konstytucyjnej państwa A są tożsame z artykułami 1, 2, 8, 9, 87-92 Konstytucji RP z 1997 r.

2. Czy interwencja humanitarna w sprawy wewnętrzne państwa trzeciego współgra z koncepcją źródeł prawa międzynarodowego, jeżeli taka ingerencja jest oparta na domniemanym naruszeniu przez to państwo podstawowych praw człowieka i podstawowych wolności jego obywateli? **[30 pkt]**